

Arrest

nr. 115 612 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig uit Cherkassy, Oekraïne. U woont sinds 2010 samen met uw partner, O. K. (...) (OV X). In Oekraïne werkte u voor het Hoofdbestuur Revisie en Controle, een dienst die toezicht moet houden op andere overheidsdiensten. In deze functie was u in maart 2011 aan de slag op de overheidsdienst belast met het beheer van de gronden die eigendom zijn van de staat. Op 11 maart stelde u fraude vast, waarbij overheidsgronden via een illegale constructie eigendom waren geworden van een zeer rijk persoon. Toen u hierover uitleg vroeg aan het vice-hoofd van de dienst, probeerde deze u om te kopen. Toen u hier niet op inging, begon hij u te bedreigen. Hij zei dat u problemen zou krijgen met een zekere T. (...). U stelde een proces-verbaal op van uw vaststellingen en bracht dit samen met de bewijsstukken

naar uw overste. Die zei u dat ze het zouden onderzoeken. Hierna verliet u het werk. De dag erna werd u, samen met een vriend, tegengehouden op straat door de politie en overgebracht naar het politiekantoor van de wijk Pridneprovsky. Uw vriend werd snel vrijgelaten maar u werd twee dagen lang opgesloten. De agenten eisten van u dat u het proces-verbaal dat u had opgesteld in verband met de fraude zou wijzigen. U werd op het politiekantoor ernstig mishandeld. Uiteindelijk werd u op 14 maart door de politie naar de polikliniek gebracht voor verzorging. U kreeg er slechts beperkt verzorging en ging na een uur naar huis. De volgende dag ging u met uw moeder naar een ander ziekenhuis. De dag van uw opname belde u uw partner, die in die periode in Dnipropetrovsk was, op om te zeggen dat zij u niet mocht bellen en niet mocht langskomen. U was drie à vier weken opgenomen in het ziekenhuis. Nadien ging u naar Kiev, waar u nog zes à zeven maanden bij een vriend verbleef. In deze periode kwamen onbekende personen naar u zoeken bij uw moeder, schoonmoeder en de vriend die samen met u was aangehouden. U keerde nog even terug naar Cherkassy om er samen met uw vriend klacht in te dienen bij het Parket. Hierna keerde u terug naar Kiev. Uiteindelijk verliet u op 28 augustus 2011 Oekraïne met uw eigen paspoort voorzien van een Tsjechisch visum. Via Polen, Duitsland en Nederland reisde u naar België, waar u aankwam op 2 september 2011 en dezelfde dag nog asiel aanvraag. Op basis van het aan u uitgereikte visum werd onder de Dublin II-reglementering een overnameakkoord bekomen van de Tsjechische autoriteiten. Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) genomen op 22 november 2011. U vertrok op 29 november 2011 per vliegtuig vanuit België naar Praag, Tsjechië. Vandaaruit vertrok u terug naar Kiev. U verbleef er twee maanden bij een vriend. Daarna keerde u terug naar Cherkassy omdat u niet meer wist wat te doen. Na een week vertrok u terug naar Kiev. U besloot het land opnieuw te verlaten. U vertrok op 25 februari 2012 uit Kiev. Via Polen en Duitsland reisde u naar België, waar u op 27 februari aankwam en dezelfde dag asiel aanvraag. Het Commissariaat-generaal nam op 22 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op formele gronden. Op 19 september 2012 arriveerde uw partner in België. Jullie vroegen die dag samen asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land hebt verlaten nadat u problemen had gekregen omdat u in het kader van uw werk fraude had ontdekt met staatseigendommen. Hierdoor kreeg u ook problemen met de politie. (CGVS 1 d.d.25/10/2012, p.9) Bij een eventuele terugkeer vreest u verder onder druk gezet te worden. Ook zou men een valse strafzaak tegen u kunnen opstarten. (CGVS 1, p.20)

Er dient echter vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde problemen aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er enkele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal werden vastgesteld.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u de fraude die u had vastgesteld bij de overheidsdienst belast met het beheer van de gronden van de staat, niet meer had gemeld aan uw directe overste, volgens u omdat u hiervoor geen tijd had. U voegde hier aan toe dat u deze fraude normaal gezien zou melden aan uw directe overste P. (...), die dan op zijn beurt naar zijn overste zou stappen. (CGVS 1, p.13) U had eerder aangegeven dat u uw documenten telkens moest indienen bij deze directe overste A. P. (...). (CGVS 1, p.10) Later verklaarde u nogmaals dat u van plan was geweest de fraude schriftelijk te melden aan uw overste maar dat u hiervoor geen tijd meer had gehad. U zou hem evenmin niet mondeling hebben verteld over de fraude. (CGVS 1, p.14) Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u uw verslag (proces-verbaal) samen met de bewijsstukken van de dienst waar u de fraude had ontdekt naar uw kantoor had overgebracht; en dat u deze documenten had overgemaakt aan A. P. (...). U zou ze persoonlijk aan hem overhandigd hebben en hij zou u gezegd hebben dat ze de zaak zouden onderzoeken. U zou dit op 11 maart (2011) hebben gedaan. (CGVS 2 d.d.09/07/2013, p.9-10) Eerder had u al aangegeven dat dit de laatste dag was dat u op uw werk was geweest. (CGVS 1, p.10) Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, bleef u erbij dat u de stukken wel had overgemaakt aan uw directe overste. U stelde dat u dit ook tijdens het eerste gehoor had gezegd. (CGVS 2, p.28) Dit laatste blijkt echter nergens uit het gehoorverslag. Het vasthouden aan één versie van de feiten heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. U opperde verder de mogelijkheid dat u de vraag tijdens het eerste gehoor verkeerd had begrepen. (CGVS 2, p.29) Dit kan evenmin volstaan ter verklaring. Immers, vooreerst blijkt uit het gehoorverslag dat de vraag duidelijk gesteld werd, en blijkt nergens dat u de vraag verkeerd begrepen zou hebben. (CGVS 1, p.13) Bovendien herhaalde u even later in dit gehoor uw verklaringen (CGVS 1, p.14), zodat de hypothese dat u de vraag verkeerd zou hebben begrepen geenszins aannemelijk is. U slaagt er bijgevolg niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren.

Verder werd een tegenstrijdigheid vastgesteld met betrekking tot de manier waarop u zou hebben vernomen wie de machtige persoon was die, naar u vermoedt, achter de fraude zat. Zowel

tijdens het eerste als het tweede gehoor verklaarde u dat deze persoon T. (...) heet. (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.11) Aanvankelijk verklaarde u dat uw vermoeden gebaseerd is op het feit dat de chef van de overheidsdienst belast met het beheer van de gronden van de staat, i.e. S. S. (...), tegen u zou hebben gezegd dat u problemen zou krijgen met T. (...) als u de fraude zou melden. (CGVS 2, p.11) Daarna verklaarde u nog dat uw rechtstreekse overste (i.e. P. (...)) niet had gezegd dat hij geen problemen wilde met T. (...). Nergens zou uit zijn gebleken dat hij geen problemen wilde met T. (...). (CGVS 2, p.12) Toen u ter verduidelijking werd gevraagd wie de naam T. (...) had laten vallen, zei u plots dat het P. (...) was geweest. Toen u gevraagd werd wanneer deze dan de naam T. (...) had laten vallen, verduidelijkte u dat hij dit had gedaan toen u hem 's avonds (op 11 maart) had verteld over de fraude. (CGVS 2, p.12) Even later verklaarde u dit nogmaals: hij zou op 11 maart hebben gezegd dat hij geen problemen wilde met T. (...). (CGVS 2, p.13) Toen u werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, stelde u enkel dat u begrepen hebt dat "ze samenwerken", waarna u met een niet gerelateerd voorbeeld verwees naar de situatie in Oekraïne waarbij overheidspersoneel elkaar helpt. (CGVS 2, p.14) Dit vormt echter geenszins een verklaring voor de tegenstrijdigheid in uw verklaringen ter zake.

Beide tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de vraag wat u met de vastgestelde fraude hebt gedaan en waarop uw vermoeden is gebaseerd dat een zekere T. (...) achter de fraude zat. Deze elementen zijn van groot belang om een accurate inschatting te kunnen maken van uw situatie en de actor(en) van vervolging. De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien zijn uw verklaringen aangaande T. (...) tevens vaag en weinig coherent. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u nog dat deze persoon "in principe" lid was van de Partij van de Regio's en "in principe" zetelde in het nationaal parlement. U was van geen van beiden evenwel zeker. (CGVS 1, p.13) Tijdens het tweede gehoor bleek u dan weer helemaal geen informatie te kunnen geven over deze persoon. U wist niet wat voor functie hij bekleedde en had enkel vermoedens dat hij rijk was. (CGVS 2, p.12) Uw vage en weinig coherente verklaringen op dit punt ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw handelingen na het begin van uw problemen bezwaarlijk te rijmen vallen met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

U verklaarde dat u toen u Oekraïne opnieuw ontvluchtte in februari 2012 geen gebruik maakte van uw eigen internationaal paspoort. U betaalde een passeur wiens verantwoordelijkheid het was om u uit Oekraïne te brengen. U gaf hem enkel geld en pasfoto's maar verklaarde niet te weten welke reisdocumenten hij voor u maakte. (CGVS 1, p.6-7) U wist evenmin of u toen onder uw eigen naam reisde. (CGVS 1, p.8) Gevraagd waarom u niet met uw eigen internationaal paspoort reisde, stelde u dat u schrik had om dit te doen. U vreesde dat uw vervolgers u op die manier zouden kunnen opsporen. (CGVS 1, p.7-8) Deze verklaringen zijn geenszins overtuigend. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig te noemen is dat u, indien u werkelijk een gegronde vrees had voor uw vervolgers en u inderdaad schrik had dat zij u zouden kunnen opsporen als u met uw eigen reisdocumenten zou reizen, bij de passeur niet zou informeren naar de identiteit waaronder en de reisdocumenten waarmee hij u naar het buitenland zou brengen.

Bovendien is het evenmin weinig aannemelijk te noemen dat u bij uw tweede vlucht uit Oekraïne (in februari 2012) wel schrik zou hebben gehad dat uw vervolgers u zouden kunnen opsporen – in die mate dat u niet met uw eigen paspoort wilde reizen – terwijl u bij uw eerste vlucht uit Oekraïne (in augustus 2011) nog wel met uw eigen paspoort, voorzien van een visum, het land verliet. (zie kopie internationaal paspoort) Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat er in de periode dat u in Kiev woonde nog (steeds) naar u gezocht werd in Cherkassy (infra) en dat u dit internationaal paspoort regelde met het specifieke doel om uit Oekraïne te vluchten. (CGVS 1, p.8) Deze vaststelling ondermijnt verder de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat u nog terugkeerde naar Oekraïne nadat de door u verklaarde problemen zouden zijn begonnen. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen. U diende uw asielaanvraag in Tsjechië te laten onderzoeken aangezien dat land u een visum had uitgereikt. U reisde in november 2011 vanuit België naar Tsjechië maar liet daar uw asielaanvraag niet verder onderzoeken. Ter verklaring stelde u dat u niet wist waar u asiel aan moest vragen, en dat u geen vertrouwen had in de Tsjechische overheid omdat zij u een visum hadden afgeleverd zonder dat u er persoonlijk aanwezig had moeten zijn. (CGVS 2, p.23) Deze verklaring overtuigt geenszins. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het hier een blote bewering betreft, die u geenszins objectief staakt. Zelfs indien er bepaalde regels niet gevolgd zouden zijn bij het afleveren van uw visum, dient opgemerkt te worden dat deze procedure geen verband houdt met de beoordeling van een asielaanvraag en dat uw (vermeende) ervaring bij het bekomen van het visum geenszins betekent dat andere organen van de Tsjechische overheid de nationale en Europese

regelgeving niet zouden volgen. Bovendien kan bezwaarlijk ingezien worden waarom u een terugkeer naar Oekraïne zonder stappen te ondernemen om uw asielaanvraag in Tsjechië te laten onderzoeken zou verkiezen boven een poging om toch internationale bescherming te bekomen in Tsjechië indien u werkelijk een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou hebben gekoesterd. Wat betreft uw vermeende onwetendheid over de manier waarop u in Tsjechië asiel moest aanvragen, dient opgemerkt te worden dat van een persoon die werkelijk internationale bescherming nodig heeft, verwacht mag worden dat hij zich in dit geval zou informeren bij de autoriteiten (bv. de politie) of derden die bijstand kunnen verlenen (bv. ngo's). De vaststelling dat u terugkeerde naar Oekraïne zonder uw asielaanvraag in Tsjechië te laten onderzoeken, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor uw leven, vrijheid en fysieke integriteit.

Met betrekking tot uw terugkeer naar Oekraïne dient bovendien opgemerkt te worden dat uw verklaringen ter zake weinig aannemelijk zijn. U verklaarde dat enkele mensen u meenamen naar Oekraïne in hun auto. Daarbij zouden jullie een grenscontrole gepasseerd hebben. U zou uw eigen paspoort niet gebruikt hebben maar u weet niet of de personen die u meenamen andere reisdocumenten voor u hadden voorzien. U wist evenmin waarom u uw eigen paspoort niet mocht gebruiken. (CGVS 2, p.24-25) Deze verklaringen overtuigen allerminst. Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde in uw land van herkomst maar er desondanks toch terug naartoe ging, mag verwacht worden dat u op de hoogte bent van de manier waarop deze mensen u langs de grenscontroles zouden leiden. De vaststelling dat u hierover geenszins op de hoogte bent, valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor uw leven, vrijheid en integriteit.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u vanuit het voor u relatief veilige Kiev – u had er in 2011 maandenlang verbleven (CGVS 2, p.18) en u zou er naar uw eigen verklaringen veilig zijn zolang u binnenshuis zou blijven (CGVS 2, p.25) – nog gedurende een week terugkeerde naar uw moeder in Cherkassy, de plaats waar uw problemen zich in 2011 hadden afgespeeld en waar men nog naar u had gezocht nadat u er vertrokken was. (CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p.23) Uit uw verklaringen blijkt immers dat onbekenden nog naar u hadden geïnformeerd bij uw familieleden (o.a. uw moeder en schoonmoeder) en kennissen nadat u Cherkassy in april 2011 had verlaten. (CGVS 2, p.19) In het kader van uw huidige asielaanvraag gaf u nog aan dat uw moeder nog steeds lastig gevallen werd. (DVZ, 3e asielaanvraag, rubriek 15) Ook uw vriendin werd door hen lastiggevalen, en dit terwijl jullie niet officieel gehuwd waren. (CGVS 1, p.19) De door u verklaarde motieven om een dergelijk risico te nemen, zijn geenszins overtuigend te noemen. Dat u werd “gedumpt in een vreemd land” (CGVS 2, p.25), i.e. Tsjechië, verklaart nog niet waarom u vanuit Kiev – waar u bij een vriend verbleef die niemand kende (CGVS 2, p.24) - nog terugkeerde naar Cherkassy. U stelde dat u terugkeerde naar Cherkassy om met uw moeder en uw vrienden te spreken. (CGVS 2, p.26) De vraag rijst echter waarom u hiervoor terug zou moeten keren naar Cherkassy terwijl aangenomen kan worden dat u ook door middel van veilige communicatiemiddelen met hen zou kunnen spreken, rechtstreeks of onrechtstreeks via derden. U gaf zelf aan dat u uw vrienden in Cherkassy en Kiev belde met de telefoon die u leende van onbekenden. (CGVS 2, p.26) Dat u in dit geval het risico zou nemen om terug te keren naar de plaats waar u gezocht werd, ondermijnt verder de door u verklaarde vrees voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs en internationaal paspoort bevatten louter gegevens betreffende uw identiteit, dewelke door mij niet in twijfel getrokken wordt. Voorts toont uw paspoort aan dat u in augustus 2011 Oekraïne hebt verlaten met een Schengenvisum. Er blijkt evenwel niet uit dat u vanuit Tsjechië teruggekeerd bent naar Oekraïne eind 2011. Uit de brief van de Prokuratura (het Parket) van Cherkassy blijkt dat u een klacht ingediend hebt tegen het optreden van de politie-eenheid Berkut. Echter, uit dit antwoord blijkt evenwel niet welke feiten u precies hebt aangeklaagd, noch wanneer deze zouden hebben plaatsgevonden. Bijgevolg kan dit document de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen aangaande de rol van de politie in uw asielrelaas niet objectief staven. De medische attesten d.d.11/05/2012 tonen aan dat u verwondingen aan het hoofd (waaronder een kaak-, jukbeen- en neusbreuk) en uw linkerarm hebt opgelopen waarvoor u was gehospitaliseerd vanaf 15 maart 2011. Er blijkt echter niet uit in welke omstandigheden u deze verwondingen hebt opgelopen, zodat zij uw asielverklaringen niet op objectieve wijze kunnen staven. De foto's van u op een manifestatie voor Yulia Timoshenko, bevatten geen informatie aangaande de door u verklaarde problemen. Zij tonen evenmin aan dat u op dergelijke manifestaties of “massavergaderingen” het woord nam, zoals u verklaarde tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. (CGVS 1, p.21) De verschillende (kranten)artikels over de corruptie in Oekraïne en fraude met staatsgronden handelen enkel over een algemene situatie in Oekraïne. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat er over uw eigen situatie gesproken wordt. (CGVS 1,

p.5; CGVS 2, p.4-5) *Het rijbewijs van uw partner, ten slotte, bevat geen gegevens betreffende uw problemen.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de partner van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/4, § 2, b en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partijen voeren tevens aan dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij ten onrechte weigert om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen. In tegenstelling tot wat verwerende partij heeft beslist, bevatten hun verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekende partijen halen hierna aan dat zij wel degelijk gevaar lopen in Oekraïne en dat het

overduidelijk is dat hun veiligheid aldaar momenteel niet wordt gegarandeerd. Verzoekende partijen geven aan dat zij vrezen om in Oekraïne het slachtoffer te zullen worden van represailles en mishandelingen door de autoriteiten en door invloedrijke personen die nauwe banden hebben met diezelfde autoriteiten, en dat de autoriteiten hen niet voldoende bescherming zullen kunnen/willen geven. Zij lichten toe dat zij op heden worden vervolgd omdat eerste verzoekende partij in maart 2011 in het kader van haar werk fraude had ontdekt met staats eigendommen. Zij wordt op heden vervolgd omdat zij het had aangedurfd om een proces-verbaal te laten opstellen naar aanleiding van haar vaststellingen waarbij machtige figuren die banden hebben met de Oekraïense autoriteiten, zichzelf via illegale constructies hadden verrijkt met gronden die staatsbezit waren. Volgens eerste verzoekende partij trachten de autoriteiten, hetzij de personen die banden hebben met de autoriteiten, haar valselijk diverse strafbare feiten in de schoenen te schuiven om op die manier met haar af te rekenen als reactie op haar weigering om het proces-verbaal in te trekken. Eerste verzoekende partij vreest dat zij ter gelegenheid van een eventuele rechtszaak niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen, dat zij geen schijn van kans zal kunnen maken om haar onschuld aan te tonen en dat zij bijgevolg onder één of andere geënceneerde beschuldiging tot een lange gevangenisstraf zal worden veroordeeld, tijdens dewelke zij het slachtoffer zal worden van mishandelingen. Verzoekende partijen citeren hierbij telkens passages uit de gehoorverslagen van eerste verzoekende partij en zij concluderen dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op een afdoende wijze hebben aangetoond dat hun leven wel degelijk in gevaar is in Oekraïne.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partijen dienen *in concreto* aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. De bewering dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat hun leven er in gevaar zou zijn en de uitgebreide herhaling van hun asielproblematiek, waarbij verwezen wordt naar de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal, is niet voldoende om aan te tonen dat zij in Oekraïne werkelijk worden vervolgd. Waar verzoekende partijen betogen dat hun verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging bevatten, duidt de Raad erop dat het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij niet volstaat om er afbreuk aan te doen. Het komt aan verzoekende partijen immers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.4.1. Verzoekende partijen zijn van mening dat verwerende partij hun problemen ten onrechte heeft geringschat. Hun problemen “*van vervolgingen en intimidatie*” door de Oekraïense autoriteiten zijn in hun concreet geval wel degelijk ernstig, in die mate dat zij genoodzaakt waren om de drastische beslissing te nemen om hun land te verlaten. Eén en ander is duidelijk gebleken uit hun verklaringen. Tevens vinden zij dat verwerende partij bij de analyse van hun verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel maar in hun nadeel en dat verwerende partij geen, minstens te weinig rekening heeft gehouden met de “*concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse*”.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat uit de inhoud van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat verwerende partij afdoende heeft gemotiveerd waarom aan hun asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, hierbij rekening houdend met alle door verzoekende partijen verschaftte feiten en elementen. Hun argument dat verwerende partij hun voorgehouden problemen zou hebben onderschat, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. Uit de bestreden beslissingen blijkt evenmin dat verwerende partij bij de analyse van hun verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel maar in hun nadeel en dat verwerende partij geen, minstens te weinig rekening heeft gehouden met de “*concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse*”. Verzoekende partijen beperken zich hier overigens tot het louter uiten van kritiek op de inhoud van de bestreden beslissingen en de werkwijze van verwerende partij, zonder deze concreet uit te werken in het verzoekschrift.

2.2.5.1. Verzoekende partijen zijn het niet eens met het standpunt van verwerende partij waar die de oprechtheid van hun verklaringen in vraag stelt om reden dat deze tegenstrijdig en niet aannemelijk zijn. De door verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden kunnen volgens verzoekende partijen immers niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in hun verklaringen en deze zijn niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. De aangehaalde “*tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen*” kunnen onmogelijk de kern van hun asielrelaas op zich aantasten, besluiten verzoekende partijen.

2.2.5.2. *In casu* werd door verwerende partij vastgesteld dat eerste verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over het feit of zij nu al dan niet de fraude had gemeld aan haar directe overste en over de manier waarop zij zou hebben vernomen wie de machtige persoon was die volgens haar achter de fraude zat. Verwerende partij besluit dienaangaande het volgende in haar beslissingen: *“Beide tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de vraag wat u met de vastgestelde fraude hebt gedaan en waarop uw vermoeden is gebaseerd dat een zekere T. (...) achter de fraude zat. Deze elementen zijn van groot belang om een accurate inschatting te kunnen maken van uw situatie en de actor(en) van vervolging. De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”* Verder motiveert verwerende partij in haar beslissingen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande T. eveneens vaag en weinig coherent zijn, dat het feit dat eerste verzoekende partij niet wist welke reisdocumenten de passeur voor haar maakte toen zij Oekraïne opnieuw ontvluchtte in februari 2012 en dat zij ook niet wist onder welke identiteit zij toen heeft gereisd bezwaarlijk te rijmen valt met haar beweerde vrees voor vervolging, dat het weinig aannemelijk is dat eerste verzoekende partij bij een tweede vlucht uit Oekraïne wel schrik zou hebben gehad om met haar eigen paspoort te reizen, terwijl zij bij haar eerste vlucht uit haar land van herkomst nochtans wel met haar eigen paspoort, voorzien van een visum, het land verliet, dat de vaststelling dat eerste verzoekende partij terugkeerde naar Oekraïne zonder haar asielaanvraag in Tsjechië te laten onderzoeken verder de geloofwaardigheid van de door haar verklaarde vrees voor vervolging ondermijnt, dat de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent haar terugkeer naar Oekraïne bovendien weinig aannemelijk zijn omdat zij over bepaalde belangrijke aspecten onwetend blijkt te zijn en tenslotte dat het feit dat eerste verzoekende partij het risico zou hebben genomen om vanuit het relatief veilige Kiev terug te keren naar Cherkassy waar zij zou worden gezocht, de door haar voorgehouden vrees voor vervolging nog verder ondermijnt. Gelet op de voormelde vaststellingen, oordeelt de Raad dat de stelling van verzoekende partijen dat deze tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in hun verklaringen en dat deze niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag, vanzelfsprekend niet kan worden bijgetreden.

2.2.6.1. Verzoekende partijen geven aan dat zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal voldoende informatie hebben aangegeven waaruit bleek dat hun asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verwerende partij heeft volgens hen echter helemaal geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die eerste verzoekende partij had opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Oekraïne en de moeilijke omstandigheden waarin zij leefde tijdens haar ondergedoken verblijf in Kiev. Ook hier wordt verwezen naar enkele passages uit de gehoorverslagen van eerste verzoekende partij en wordt opnieuw gewezen op de problemen die zij beweert te hebben meegemaakt in Oekraïne. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Tot slot beweren verzoekende partijen nog dat verwerende partij evenmin rekening heeft gehouden met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan tijdens de gehoren van eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal.

2.2.6.2. Waar verzoekende partijen nogmaals benadrukken dat zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal voldoende informatie hebben aangegeven waaruit bleek dat hun asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is, kan verwezen worden naar hetgeen *supra* reeds werd gesteld. Betreft het verweer dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de traumatische ervaringen die eerste verzoekende partij heeft opgelopen en dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen medisch attest hebben bijgebracht waarmee zij kunnen staven dat de mentale gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij van die aard is dat zij in de onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Dit blijkt overigens ook niet uit de gehoorverslagen in het administratief dossier (zie map derde asielaanvraag stuk 4 en stuk 10 en map tweede asielaanvraag, stuk 5). Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen, hetgeen wordt bevestigd in onderhavig arrest, dat het door verzoekende partijen voorgehouden vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Dat eerste verzoekende partij aan die gebeurtenissen ernstige trauma's zou hebben overgehouden, komt dan ook allerminst overtuigend over.

Aangaande de bewering dat verwerende partij evenmin rekening zou hebben gehouden met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan tijdens de gehoren van eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat uit deze uiterst vage stelling niet kan worden afgeleid

om welke “mogelijke” misverstanden het dan zou gaan en op welke manier deze een invloed zouden hebben gehad op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen. De Raad kan met dergelijk argument dan ook geen rekening houden.

2.2.7.1. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij geen, minstens onvoldoende bewijswaarde heeft verleend aan de door hen voorgelegde stukken, minstens is het besluit van verwerende partij dienaangaande voorbarig. Verzoekende partijen stippen aan dat de brief van het Parket van Cherkassy, waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij een klacht had ingediend tegen het optreden van de politie, de medische verslagen aangaande de verwondingen van eerste verzoekende partij ingevolge de mishandelingen tijdens haar opsluiting, de foto's van eerste verzoekende partij tijdens een manifestatie voor Yulia Timoshenko en de diverse krantenartikels over corruptie en fraude in Oekraïne, minstens als begin van bewijs dienen te worden aanvaard. Zij menen dat deze documenten, in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens met betrekking tot hun moeilijkheden hadden kunnen verschaffen. Echter, noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de *“nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen”* al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande haar problemen.

Verder citeren verzoekende partijen nog een passage uit de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen teneinde aan te stippen dat het principe dat de bewijslast in de eerste plaats op de asielzoeker berust, dient te worden genuanceerd en dat, wanneer de verklaringen van de asielzoeker als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoekende partijen stellen dat uit hun verklaringen is gebleken dat zij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie hebben gegeven waaruit blijkt dat zij riskeren moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne. Er bestaat volgens hen dan ook geen reden om hen het voordeel van de twijfel niet toe te kennen.

2.2.7.2. Inzake het verwijt van verzoekende partijen dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de *“nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen”* al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande haar problemen, duidt de Raad er nogmaals op dat de bewijslast op de asielzoeker zelf berust en dat het niet de taak van de commissaris-generaal, dan wel die van de Raad is om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Van verwerende partij kan dan ook niet worden verwacht dat zij alle haar ter beschikking zijnde middelen zou aanwenden teneinde na te gaan of de documenten die verzoekende partijen hebben bijgebracht, al dan geen *“verifieerbare informatie”* zouden bevatten aangaande hun voorgehouden problemen. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij voornoemde door verzoekende partijen bijgebrachte documenten uitgebreid heeft besproken in haar beslissingen en dat zij tot de vaststelling is gekomen dat deze niet van aard zijn om de vaststelling dat aan hun asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, te wijzigen. Waar verzoekende partijen erop hameren dat verwerende partij geen, minstens onvoldoende bewijswaarde heeft verleend aan de door hen voorgelegde stukken en dat deze documenten wel degelijk nuttige gegevens met betrekking tot hun moeilijkheden hadden kunnen verschaffen, wijst de Raad er nogmaals op dat het louter tegenspreken van de door verwerende partij gedane vaststellingen niet volstaat om deze in een ander daglicht te stellen.

Daar waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat hen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er wederom op dat dit voordeel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit onderhavig arrest blijkt dat dit *in casu* niet het geval is.

2.2.8. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting een fotokopie neerleggen van een ziekenhuisattest van 14 maart 2011 en van een werkboekje, beide betreffende eerste verzoekende partij, oordeelt de Raad dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven wijst de Raad erop dat aan documenten bijgebracht ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas wat *in casu* niet het geval is.

2.2.9. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Oekraïne een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij een vollediger en grondiger onderzoek had moeten wijten aan alle gegevens van het dossier en dat zij meer rekening had moeten houden met hun opmerkingen en argumenten, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier C. O., map derde asielaanvraag, respectievelijk stuk 18 en stuk 19 en administratief dossier K. O., respectievelijk stuk 14 en stuk 15) en dat eerste verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 juli 2013, 25 oktober 2012 en 1 juni 2012 en tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 oktober 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aan toont dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT